

Sygn. akt IV CNP 13/19

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w L.
z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt II Ca (...),
z powództwa M. W.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej z siedzibą w L.
o zapłatę i ustalenie
oraz z powództwa M. W.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej z siedzibą w L.
o zakazanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 grudnia 2019 r.,

1) odrzuca skargę,

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1 817 (tysiąc osiemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Powód M. W. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 6 grudnia 2017 r. (sygn. akt II Ca (...)).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. jednym z wymogów, jakie powinna spełniać skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku z prawem jest wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. W badanej skardze powołano jej podstawy, nie wskazano natomiast przepisu prawa, z którym kwestionowane orzeczenie ma być sprzeczne. Jak to wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, mimo popełnionych uchybień prawnych ostateczna treść wyroku może odpowiadać prawu. Dlatego też ustawodawca uznał, że wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, należy do tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.) niezależnych od wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. przytoczenia podstaw skargi oraz ich uzasadnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2013 r., II CNP 32/13, nie publ. oraz z dnia 25 listopada 2014 r., I BP 4/14, nie publ.).

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku z prawem powinna także zawierać „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie - w odniesieniu do zaskarżonego wyroku - jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (nie tylko „wskazać”), że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wyводу przez odwołanie się do właściwych przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub, które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku, dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2008 r., I CNP 50/08, nie publ. oraz z dnia 30 grudnia 2014 r., V CNP 34/14, nie publ.). Zawarte w skardze powoda stwierdzenie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku

nie było i nie jest możliwe nie może być uznane za prawidłowe (wystarczające) wypełnienie obowiązku nałożonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Skarga dotknięta wyżej wskazanymi brakami konstrukcyjnymi podlega odrzuceniu bez możliwości uruchomienia trybu sanowania tych uchybień (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Na wniosek pozwanej, zawarty w odpowiedzi na skargę, Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, 391 § 1, 398²¹ i 424¹² k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

jw